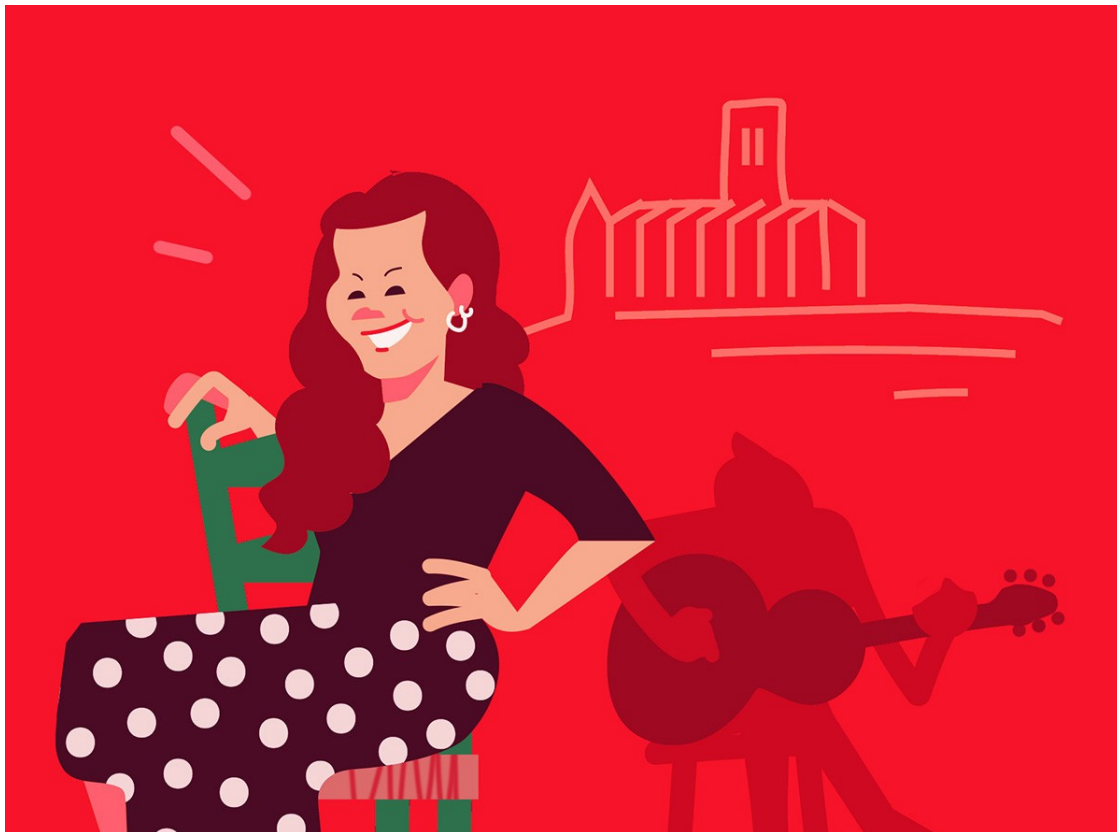

?Noa M. Ávila, "quilla" i "punkki" ?i molt flamenca

Il·lustració: Maria Picassó.

Formalment es diu Noa Márquez i Ávila, però és coneguda arreu per *la Noa* -o també *la-Noa-Kanoa*, que per noms no quedarà. Nascuda el 1986, va créixer rere l'estela de la seva germana Laura i totes dues a l'ombra de la Mion, allà on anaven a escola i hi tenia casa l'àvia Encarna. Cal recordar que la Noa era una nena tímida? De tan tímida que ningú li sabia la veu preciosa que tenia, sota la dutxa, cantant com els rossinyols. La Carme sí, és clar, i per això fou ella, la seva mare, la primera a empènyer-la a cantar. A cada festa, a cada reunió familiar: «Canta, Noa!». I encara més el seu tiet, en Xavier Canal, un cantautor amb qui després va fer la primera companyia -La Parentela- acompanyats d'Àlex Casanova a la percussió. Mentrestant va fer l'ESO i el batxillerat artístic a l'institut Lluís de Peguera, i va continuar estudiant cicles formatius de disseny o de fotografia, a Manresa i a l'Hospitalet. És el temps de les grans descobertes, de trobar feina i de canviar-la -ara en un bar, ara en un menjador escolar... i de viatjar molt, acumulant domicilis illencs i provisionals-fos a Menorca, a Canàries, a Cuba... o a Algarinejo, que és el poble amb les arrels familiars, allà vora Granada. I en tot aquest trajecte, la veu l'acompanya, i a tot arreu agrada, i és aleshores que fa el pas de crear un nou grup, «... i buscant, ara aquell, em vaig retrobar el Sabata, que ja coneixia de petita... Aquest sí que és un persona que no s'oblida i hauríeu d'entrevistar!». El Sabata és l'Ivan, que per aquell temps tot just tornava d'uns anys a Itàlia, i sempre ha tocat la guitarra molt més que bé. En aquell moment ell assajava en grups de rock dur, rotllo Malastrugança. Però el fet és que l'Ivan portava la formació completa del Taller de Músics, i serà qui animi la Noa a descobrir el flamenc. Ell li ensenya els pals i, encara

més, li fa perdre la por. La Noa també passarà, ni que sigui una mica, pel Taller de Músics del Raval, a Barcelona. I al costat de l'Ivan, a poc a poc incorpora tangos i seguidilles, saetes, alegries i fandangos. És, ras i curt, un projecte germinal: a partir d'aquí en surt un nou grup i també una parella, que avui ja són pares d'una criatura preciosa, que respon al nom de Jal. I el grup? El grup són els Pariéndola, per la música que -literalment- parien. Tenen un repertori ampli, però sobretot treballen amb flamenc de fusió. Música i amor, doncs, ja han sumat vuit anys i esperen, des del pis que ocupen serenament a la Guia, que escampi aquest virus, i que a poc a poc tornin aquells concerts que els portaven per bars i ateneus o a qualsevol festa popular. «Escolta, apunta també que la Guia no es toca, eh!?», afegeix, evidenciant un caràcter que amb els anys s'ha fet fort. El seu flamenc ha anat perdent *faraloes*, i ella mateixa es defineix *quilla* i *punki*. Però al capdavant viu devota d'una esperança, d'un anarquisme primitiu i sentit, universal. D'aquesta espiritualitat profunda i seca, esquinçada, que ella sap tornar en música.